

Στὸν οὐρανὸν ἡ Γνώση κυριεύγει
καὶ κυβερνᾷ τὸ φῶς τση ὅλη τὴν κτίση·
εἰς τὴν ὑποταγὴ τση στέκ' ἡ φύση
κι αὐτείνης τὸ Μελλούμενο δουλεύγει.

- 5 Τοῦτο τὸ φῶς πᾶς' ἀγαθὸ ἐρμηνεύγει,
φῶς ἄξο, ἀπὸ ποτὲ δὲν κάμνει δύση,
φῶς ἀπὸ κάμνει ἀθάνατη τὴ ζήση
κι ἀπὸ κι ὁ ἴδιος ἥλιος τοῦ ζηλεύγει.

- 10 Ἐτοῦτο δόξες ἄγευτες χαρίζει
κι ἀπ' ὅλους ποὺ τσ' ἀκτίνες του ἀκλουθοῦσι
μηδένας τύχης φόβο δὲ γνωρίζει.

Ἄμ' ὅσοι τέτοιες χάρες δὲν ποθοῦσι
καὶ τσ' ἀγνωσιᾶς τὸ σκότος τσ' ἀμποδίζει,
σκοντάφνουσι κ' εἰς βάραθρα γλιστροῦσι.

Μάρθα Αποσκίτη (επιμ.), *Ροδολίνος, τραγωδία Ἰωάννη Ανδρέα Τρωίλου (17ου αἰώνα)*, πρόλ.
Στυλιανός Αλεξίου, Στιγμή, Αθήνα 1987.